

INHOUD

DEEL EEN

De machinist	11
Mevrouw Bokker	14
De bijzondere tas	19
Bokker is het eens	25
Het bezoek van twee heren	30
Tommy krijgt het zwaar	36
Tommy bijt van zich af	40
Een koekje van eigen deeg	44
Tommy bestelt een feestmaal	47
Mevrouw Bokker denkt helder	51
Bokker telt geld	55
In het holst van de nacht	60
Een moeder voor Tommy	65
Bokker doet een Ontdekking	70
Twee hardgekookte eieren	74
De wissel	78

DEEL TWEE

Mioe	83
Tommy duikt onder	88
Pluis en niet pluis	93
De markies is een kat	97
Tommy danst mee	102
Ogen in het donker	106
In de cel	111
Grok	116

Tommie haalt zijn zakken leeg 121

De krabbekwijn 125

Eef snurkt door alles heen 131

Afscheid en weerzien 137

DEEL DRIE

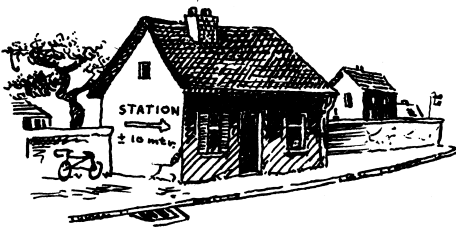
Ook goedemorgen, mevrouw Bokker 145

Slot 151

DE MACHINIST

Vroeger, maar dan nog eerder, bestonden er geen treinen. Er bestonden toen ook geen batterijen, ritssluitingen, of frikandellen met mayonaise, maar daar gaat dit verhaal niet over. Dit verhaal gaat over wat er altijd bestaan heeft en over een machinist die op een dag de belangrijkste tas van zijn leven vond.

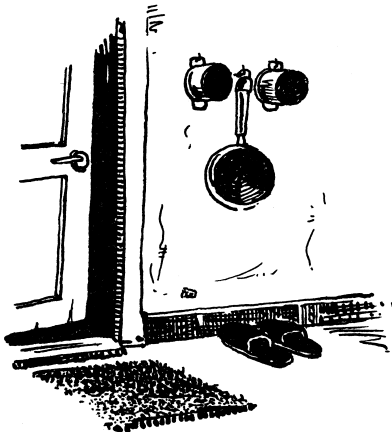
Die machinist heette Eef en hij woonde tegenover het sta-

tion. Zijn huis was niet groter dan een kamer met een zolder-tje, maar voor Eef was het meer dan genoeg.

‘Wat doet het ertoe,’ zei hij geregeld tot zichzelf, ‘wat doet het ertoe of mijn huis groot of klein is? Wanneer ik in mijn trein rijd, heb ik immers het grootste huis van de wereld!’

In het huisje stonden ook weinig spullen. Er waren bij voor-

beeld maar één stoel, één bord, één kopje, één vork, één lepel, één mes, twee pannen en een koekepan. Eef vond het best zo. Het kwam niet eens in hem op dat het handig zou zijn een stoel erbij te kopen. Als hij ging eten, schoof hij zijn oude stoel gewoon aan de tafel en verder zat hij erop bij het raam.

En daar, bij het raam, las Eef boeken. Boeken over avonturen, boeken over uitvindingen, boeken over verre, onbekende landen, of boeken die ontroerend mooi waren. Tijdens het lezen kreeg hij wel eens een kleur van opwinding, of hij werd lijkbleek, maar daar had hij zelf niets van in de gaten.

Af en toe haalde hij een grote zakdoek te voorschijn en wiste

zijn hoofd. En als hij net op dat moment toevallig een bladzij moest omslaan, kon het gebeuren dat de zakdoek op zijn hoofd achterbleef. Dat was een mal gezicht, want het hoofd van de machinist was kaal. Misschien groeiden er nog vier of vijf haren op, maar dan moest je wel met een vergrootglas zoeken.

Nu moet je niet denken dat het een lelijk kaal hoofd was. Integendeel, het was prachtig. Het leek op een tomaat. Nee, niet zo rood als een tomaat, maar net zo rond, en met net zo'n glad en zacht en glimmend velletje.

Dat het een genot was om naar te kijken, kwam natuurlijk ook omdat Eef een aardig gezicht had. Het was niet van dat aardige als bij brave, suffige mensen, want zo was Eef niet. Hij kon bulderen als een kanon en wanneer hij kwaad was, kon hij

met een vuistslag iemand als een kogel de lucht in schieten of als een paaltje de grond in slaan. Leuk vond hij het niet om kwaad te worden. Hij had het idee dat je daar te vlug oud van werd. Hij hield van lachen, en dat was nu precies wat je aan zijn gezicht kon zien.

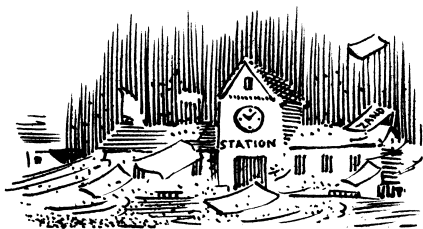
Maar soms, als hij aan het raam zat, keek hij ineens somber. De rimpels op zijn voorhoofd fronsten en zijn mond had er geen zin meer in om te lachen. Je zou er treurig van raken als je hem zo zag. Het is waar dat ik weinig nodig heb, dacht Eef dan. Maar het is ook waar dat ik het nu toch te stil en te leeg vind. Op de zolder staat zelfs helemaal niets, die is zo leeg als een hoed. O, wat is het hier saai! Hoe prettig zou het niet zijn nóg een bord en kopje op tafel te zetten...

‘Ach, wat zit ik nou te dromen,’ zei hij dan tot zichzelf. ‘Het is nu eenmaal niet zo en zeuren is onzin.’

En Eef schudde zijn hoofd en was het al weer vergeten.

Op een ochtend, toen Eef net de voordeur van het slot had gedaan, zwaaide die met een klap open.

‘Hola!’ riep Eef. ‘Wat is dat nu?’

Verbaasd keek hij naar het Stationsplein, waar de wind zand en papiertjes over de grond blies, en hierna keek hij nog verbaasder naar de hemel die feestelijk rood gekleurd werd door de opkomende zon. ‘Merkwaardig,’ zei hij. ‘Er is geen wolkje in de lucht en toch staat er zo’n enorme storm dat mijn pet er bijna vandoor was gegaan.’

Over de pet van Eef moet je nog iets weten.

Je kunt je vast wel voorstellen dat een pet er bij een kaal hoofd vlugger afwaait dan bij iemand die hem in zijn haar drukt, nietwaar? Eef had dat dus ook gemerkt, toen hij pas machinist was. Hij werd het zat telkens achter zijn pet aan te hollen en bedacht een oplossing voor het probleem. Hij bestelde een pet die twee maten te groot was, zodat de rand achter de flappen van zijn oren kwam. En hij begon gymnastiek te doen. Met zijn oren. Tien maal vijftig keer per dag liet hij ze heen en weer en op en neer bewegen. Daarna leerde hij ze buigen en dansen. En ten slotte waren de oren zo sterk als twee mannetjes die de pet zelf konden vasthouden.

Eef was dan ook trots op ze toen ze, bij die onverwachte

windstoot aan de voordeur, direct hadden ingegrepen. En terwijl hij, tegen de storm in, naar het station beende, hielden zijn oren de pet muurvast op zijn hoofd.

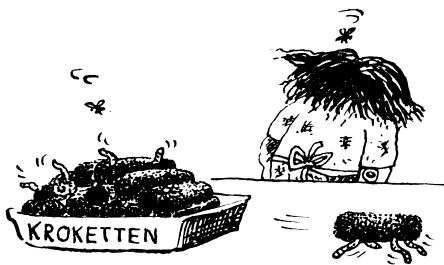
De kortste weg naar het perron was via de restauratie. Eef ging naar binnen en begon meteen door zijn mond adem te halen, omdat het er altijd heel smerig rook.

Achter het buffet stond mevrouw Bokker. Boven haar hoofd hing een bord waarop met grote letters was geschreven: **KONSUMPSIE VERPLIGT.**

Ze droeg twee schorten, een aan de voorkant en een aan de achterkant. Allebei zaten ze vol grote vetvlekken. Haar haren zagen eruit als een zwabber die door een pan olie was gehaald. Alles aan haar was vet, en zelf was ze van top tot teen moddervet.

Mevrouw Bokker had geen last van de vieze lucht, die vandaag, op dinsdag, het vreselijkst was. Dat kwam omdat ze die stank zelf veroorzaakte. Op maandagavond maakte ze, samen met haar man, kroketten voor de hele week. In die kroketten zat meel dat ze gratis van de fabriek kregen omdat het afgekeurd was. Als de mensen van de fabriek eens wisten wat er met dat meel gebeurde! Maar dat wisten ze niet, want meneer Bokker maakte ze wijs dat hij een arme boer was die koekjes voor zijn arme varkens wilde bakken. Zo kregen ze zakken vol vies, oud meel mee. Er zaten torretjes, wormpjes en andere wriemelende beestjes in. Dat kwam mevrouw en meneer Bok-

ker goed van pas, want ze deden verder geen vlees in de kroketten. Wel heel veel zout, zodat je er dorst van kreeg. De koffie of de limonade die de mensen dan bestelden, had meer water dan smaak. Je begrijpt dus wel dat de restauratie een goudmijn was. Maar mevrouw Bokker zag er helemaal niet gelukkig uit.

‘Goedemorgen mevrouw,’ zei Eef.

Mevrouw Bokker zei niet ‘goedemorgen meneer’ of ‘goedemorgen meester’ (zo spreek je een machinist aan). Ze zei helemaal niets. Er klonk alleen een gegrom alsof er een valse hond achter het buffet lag.

‘Er staat me buiten een wind, zo straf als een novemberstorm,’ zei Eef.

Weer klonk er gegrom.

‘Maar het is warm en droog,’ zei Eef. ‘Het belooft een mooie dag te worden.’

‘Van mij mag het dag en nacht regenen,’ riep mevrouw Bokker. ‘Anders krijg ik niet genoeg klanten.’

‘Dat kunt u niet menen,’ zei Eef. De blauwe walm van het kroketten bakken prikte in zijn ogen en hij knipperde een beetje.

‘Sta niet naar me te lonken!’ schreeuwde mevrouw Bokker. ‘Je krijgt toch geen korting op me consumpties.’

‘U weet dat ik hier nooit eet,’ zei Eef.

‘Toch krijg je geen korting. Ik mot ook leven!’

‘Natuurlijk,’ zei Eef.

‘Als ze allemaal thuis eten, staan ik hier de hele dag voor niks!’

‘Is Bokker nog ziek?’ vroeg Eef.

Bokker was conducteur, maar omdat hij met mevrouw Bokker was getrouwd was hij de helft van de tijd ziek.

‘Bokker heb het aan ze maag en ze lever,’ zei mevrouw Bokker. ‘En hij heb last van winderigheid, begrijp je?’

Eef knikte, hij begreep het wel.

‘En ik de godganse dag maar staan, vanaf de eerste snert-trein ’s morgens vroeg. Ik heb nou al pijn in me benen, begrijp je?’

Mevrouw Bokker ging over het buffet hangen en probeerde vriendelijk te kijken. ‘Ken jij niet es voor pech met de trein zorgen?’ vroeg ze.

‘Pech is niet leuk,’ zei Eef.

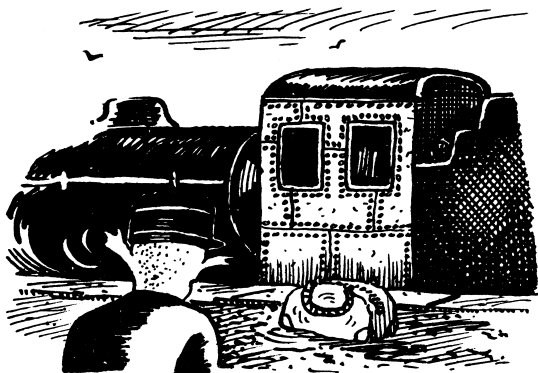
‘Dan komen de klanten allemaal naar binnen,’ zei mevrouw Bokker met een scheef lachje. ‘En dan krijg jij korting van mij.’

‘Een prettige dag verder,’ zei Eef.

‘Prettig? Loop naar de maan! Een rotdag zal je bedoelen. Wat heb ik eraan? Ik wou dat de zon ook naar de maan liep!’

Op het perron haalde Eef diep adem. Misschien was de lucht daar ook niet zo zuiver, maar hij was wel lekker en apart, zoals je hem alleen maar op stations ruikt.

Extra opgewekt omdat Bokker nog ziek was, wandelde Eef langs de trein die al gereed stond. Ineens merkte hij dat zijn oren zijn pet loslieten. De storm was gaan liggen en het was zo stil dat alleen het gekwetter van de spreeuwen en het geklap-wiek van de duiven te horen waren. Op hetzelfde moment zag Eef een tas staan. De tas stond vooraan bij de trein, om precies te zijn: naast de deur van zijn cabine.

Eef keek om zich heen. Er viel geen reiziger te bespeuren. Wat moest hij met die tas doen? Het loket van de afdeling Gevonden Voorwerpen was nog niet open. En aan mevrouw Bokker wilde hij hem niet geven, want dan stal ze alles er uit.

Het was een grote sporttas.

Er zullen wel voetbalspullen in zitten, dacht Eef. Ik zal hem bewaren tot ik terug ben.

Hij wilde de tas bij de hengsels pakken, maar stond plotse-ling verstijfd van schrik. Was het waar wat hij zag? Hij hurkte en keek nog eens goed.

Ja, het was waar: de tas *bewoog!*